

Arrest

**nr. 61 302 van 11 mei 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE MULDER, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 maart 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 23 maart 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 20 oktober 2009.

1.3. Op 18 februari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 februari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin, afkomstig uit Kosovo, meerbepaald uit Gracanica. U bezit de Servische nationaliteit. Omwille van veiligheidsredenen bracht uw moeder F.(...) M.(...) (O.V.6.396.991) u en uw zus, G.(...) M.(...), bij het begin van de bombardementen in Kosovo in 1999 naar uw tante in Smederevo (Servië). U liet er zich als vluchteling registreren bij de gemeente. In 2001 huwde u traditioneel met S.(...) R.(...) (O.V.6.404.148), een Macedonische Romazigeuner, die in 2004 de Servische nationaliteit verkreeg. U werd sinds uw huwelijk steeds uitgescholden door Serviërs omwille van uw etnische origine en omdat u voor een Kosovaarse en Albanese werd aanzien. Uw Servische buurman zei u regelmatig dat u terug moest keren naar Kosovo. U kreeg van hem te horen dat men jullie zou vermoorden. Uw schoonbroer Kevin werd op straat aangevallen door onbekende Serviërs. Hij werd door hen zwaar toegetakeld en belandde in het ziekenhuis. Uw schoonfamilie kon geen klacht indienen tegen het incident omdat jullie Romazigeuners zijn. In Servië schreef u uw zoon in op school. Op de eerste dag werd hij geslagen door een Servische medeleerling. U sprak een leerkracht aan over het gebeuren, maar kreeg te horen dat veel kinderen dit overkwam. U sprak hierover verder niet met de directie. In Servië zat u voornamelijk binnenshuis, maar reisde af en toe naar uw schoonfamilie in Macedonië. In 2009 kreeg uw partner een oproepingsbrief van het militaire commissariaat om zich te melden voor zijn dienstplicht. Uw partner wilde zijn dienstplicht niet vervullen omdat hij had vernomen dat alle Romazigeuners hun militaire dienstplicht in gevaarlijke zones, aan de grenzen van Servië, moesten volbrengen. Omdat u en uw gezin in angst leefden en stress hadden, besloten jullie naar Kosovo, waar uw moeder en broer ook woonden, terug te keren. Op 31 december 2008 vertrok u naar Gracanica. U logeerde één nacht bij uw moeder en trok de volgende dag in een leegstaande woning dichtbij de woning van uw familieleden. Uw partner zocht werk in de bouw en kon aan de slag in Ajvalija. Hij werd er regelmatig door onbekende Albanezen geslagen omdat hij enkel Servisch sprak. U ondernam geen pogingen om u of uw kinderen in Kosovo te registreren. Uiteindelijk besloot u naar Europa te vertrekken. Op 13 maart 2009 verliet u Kosovo en reisde u met uw gezin naar België, waar u op 16 maart 2009 een asielaanvraag heeft ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Servische reispaspoort uitgereikt op 1 juni 2000 te Smederevo (geldig tot 1 juni 2010); uw licna karta (Servisch identiteitsboekje) uitgereikt op 28 april 2004 te Pristina; uw vluchtelingenkaart uitgereikt op 10 maart 2000 te Smederevo; een Servische geboorteakte uitgereikt op 22 juli 2008 te Nis; uw Servische nationaliteitsattest uitgereikt op 22 juli 2008 te Nis; een Servische geboorteakte van uw zoon Leonardo uitgereikt op 10 september 2008 te Smederevo; een Servische geboorteakte van uw zoon Alen uitgereikt op 10 september 2008 te Smederevo; de vluchtelingenkaart van uw zoon Leonardo uitgereikt op 17 oktober 2002 te Smederevo; en een schoolrapport uit Gracanica (schooljaar 1994-1995).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner S.(...) R.(...) (O.V. 6.404.148) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst wenst u niet terug te keren naar Servië omdat u er omwille van uw etnische origine voortdurend werd gediscrimineerd. Zo mocht u ondermeer van de gemeente uw zoon niet naar uw vader noemen, werd u voor Kosovaar uitgescholden, vreesde u dat de rechter in de rechtszaak in verband met de problemen van uw broer K.(...) jullie niet serieus zou nemen en dat de politie, toen u geduwd werd, u niet zou geloven waardoor u geen klacht indiende. Uw partner voegde hieraan toe dat er in Servië voor Roma geen werk is (CGVS partner, p. 14).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt inderdaad dat Roma in Servië vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald, enz. spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate

systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan onder andere ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

In het licht hiervan is het bijgevolg bijzonder weinig aannemelijk dat u, omwille van uw etnische origine, alternatieve militaire dienst werd geweigerd en dat de Servische autoriteiten Romazigeuners opzettelijk naar gevaarlijke gebieden zouden sturen om hun dienstplicht te vervullen (CGVS II, p. 7-11). Sinds eind jaren negentig hebben in de regio overigens geen gewapende conflicten meer plaatsgevonden en u verklaarde bovendien zelf dat u nooit van een bevoegde militaire instantie officieel bericht kreeg dat u alternatieve militaire dienst werd geweigerd (CGVS II, p. 11). De in het kader hiervan door u neergelegde convocaties bevestigen weliswaar dat u als Servisch staatsburger uw dienstplicht diende te vervullen, maar staft op geen enkele manier uw bewering dat u niet in aanmerking zou kunnen komen voor een alternatieve militaire dienst, integendeel. Op dit document staat duidelijk vermeld dat u het recht heeft om met de nodige documenten een persoonlijke aanvraag te richten aan de bevoegde instantie voor een alternatieve militaire dienst.

Wat betreft uw problemen met dronken Servische buurtbewoners die u uitscholden en bedreigden, die stenen naar uw woning gooiden en door wie u eenmaal werd geduwd waardoor u op de grond viel (CGVS II, p. 11-12), dient opgemerkt te worden dat deze interpersoonlijke problemen onvoldoende zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u hiervoor geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de bescherming van de Servische autoriteiten. U verklaarde na elk bedreiging door uw dronken buurmensen en na het incident waarbij stenen naar uw woning gegooid werden klacht te hebben ingediend. De politie kwam ter plaatse vaststellingen doen en verhoorde de verdachten. Ze merkten u eveneens op dat u steeds vrij was klachten in te dienen (CGVS II, p. 11-12). Dat het politie-onderzoek niet meteen tot resultaat leidde, kan verschillende oorzaken hebben, zoals bijvoorbeeld de aard van de feiten, gebrek aan bewijs en de onbekendheid van de daders. U wist immers niet wie precies de stenen geworpen had (CGVS II, p. 12). Daarnaast kon uw broer K.(...) na een incident met skinheads eveneens klacht indienen, kwam de politie hem verhoren in het ziekenhuis, ondervroeg ze u en uw moeder omdat uw broer daartoe op dat ogenblik niet in staat was, en werd door de politie een onderzoek ingesteld waarbij het dossier aan een rechtbank werd overgemaakt (CGVS II, p. 13). Het feit dat u en uw familieleden niet meteen werden opgeroepen door de rechter, is niet noodzakelijk te wijten aan uw etnische origine; uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Servische justitie in het algemeen een enorme achterstand heeft en gekenmerkt wordt door een gebrek aan efficiëntie. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u nagelaten heeft om meer informatie in te winnen over de zaak waarin uw broer betrokken was (CGVS II, p. 13). Uw vrees dat jullie omwille van jullie etnische origine door de rechter niet serieus zullen worden genomen (CGVS II, p. 13) heeft

u evenmin aannemelijk gemaakt. Gezien de rechtszaak nog niet plaatsgreep, is uw stelling dan ook puur hypothetisch van karakter. Bovendien valt ze niet te rijmen met de reeds hierboven geciteerde informatie waaruit blijkt dat er in Servië redelijke maatregelen genomen worden om discriminatie van Roma te vermijden en dat de Servische grondwet expliciet discriminatie op grond van etnie verbiedt. Bovenstaande vaststellingen blijkt dat de Servische autoriteiten daadwerkelijk stappen ondernamen om uw veiligheidsproblemen aan te pakken.

Na het incident waarbij u werd geduwd diende u geen klacht in tegen de (door u gekende) daders omdat u vreesde door de politie niet geloofd te zullen worden. Deze verklaring voor uw nalaten is onafdoende, gezien ze louter gebaseerd is op vermoedens en niet wordt ondersteund door objectieve elementen. Hierboven is immers reeds gebleken dat telkens u klacht indiende de Servische politie tussenkwam en verschillende onderzoeksdaten stelde. Als de autoriteiten evenwel niet op de hoogte worden gesteld, kunnen ze dan ook vanzelfsprekend niet optreden. In verband met de door u geschetste problemen met Servische burgers kan overigens tot slot nogmaals worden gewezen op het feit dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt en dat hier tegen in de praktijk ook steeds beter door de overheid wordt opgetreden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage in het administratieve dossier toegevoegd.

Aan uw drie maanden durend verblijf in Gracanica (Kosovo), van eind december 2008 tot uw vertrek naar België in maart 2009 – en bijgevolg aan de door u ondervonden problemen aldaar – kan ten slotte geen geloof worden gehecht omwille van een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw schoonmoeder. Waar u stelde dat u met uw gezin bij uw komst bij uw schoonmoeder logeerde alvorens een naburige woning te betrekken (CGVS II, p. 3-4), verklaarde uw schoonmoeder uitdrukkelijk dat ze haar dochter, uw partner P.(...) M.(...), de laatste zes jaar niet meer in Kosovo heeft gezien (CGVS F.(...) M.(...), p. 7).

Tot slot dient toegevoegd te worden dat ik inzake de asielaanvragen van uw schoonmoeder, F.(...) M.(...) (O.V.6.396.991), uw partner, P.(...) M.(...) (O.V.6.404.147), uw schoonbroer, R.(...) M.(...) en diens echtgenote S.(...) M.(...) (O.V.6.396.980) een weigeringsbeslissing nam.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De door u neergelegde identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw verblijfplaats, die door mij niet in twijfel worden getrokken. Uit uw medisch attest blijkt dat u van 6 oktober tot 9 oktober 2006 in een ziekenhuis in Smederevo werd opgenomen voor een chirurgische ingreep. Ook dit feit wordt door mij niet betwist. Hetzelfde kan worden gezegd over de medische verslagen van uw broer, K.(...) R.(...). De informatie over vermiste personen, in casu uw broer O.(...) M.(...) en diens gezinsleden, bevestigen uw verklaringen omtrent het incident, maar hebben verder geen onmiddellijk verband met uw persoonlijke asielmotieven."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw oorspronkelijke herkomst uit Kosovo kan er nog worden gewezen op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Gracanica (regio Pristina) wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal, terug te vinden in het administratieve dossier, blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend

wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is overigens het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houdt op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat in uw geval, de algemene situatie a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van 'ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en

dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw afkomst, die door mij niet betwist worden. Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden betreffende de identiteitsdocumenten van uw zonen, L.(...) en A.(...) R.(...). Uw schoolrapport bevestigt eveneens uw verklaringen dat u uit Kosovo afkomstig bent.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de redelijke termijn, voert verzoekster aan dat conform een constante rechtspraak van de Raad van State, alsmede conform Europese wetgeving en rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens, een vordering of asielaanvraag binnen een redelijke termijn dient te worden afgehandeld. Zij wijst erop dat haar asielaanvraag dateert van maart 2009, zij pas in oktober en november 2009 werd gehoord en slechts op 21 februari 2011, een jaar en drie maand later, een beslissing werd genomen. Inmiddels werd haar derde kind in België geboren, met de Belgische nationaliteit. Verzoekster meent dat iedere vorm van behandeling binnen een redelijke termijn aldus met de voeten werd getreden, waardoor de tussengekomen negatieve beslissing niet alleen van aard is het integratieproces in België abrupt te kunnen stoppen maar ook een re-integratieproces in Servië of Kosovo hierdoor volledig onmogelijk werd gemaakt. Volgens verzoekster maakt het schenden van de redelijke termijn de beslissing tot afwijzing van de asielaanvraag tot een schending van de meest fundamentele mensenrechten: het wegtrekken van een gezin, met inbegrip van een kind van Belgische nationaliteit, uit haar vertrouwd geworden en geïntegreerde omgeving teneinde het te deporteren naar een regio waarvan geweten is dat een re-integratie aldaar een quasi onmogelijkheid is. Voorts wijst verzoekster erop dat de bestreden beslissing verwijst naar de behandeling van haar dossier in toepassing van "*artikel 52/2§2 Vreemdelingenwet betreffende de voorrang van bepaalde dossiers om te moeten worden behandeld binnen een korte termijn*" en zij voert aan dat de duur van haar asielprocedure bezwaarlijk als een correcte toepassing van artikel 52/2, § 2 kan worden geïnterpreteerd. Zij meent dat het bij een terugkeer na twee jaar volstrekt onmogelijk is om zich als Rom te integreren in Servië of Kosovo.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoekster vooreerst aan dat de bladzijden 2, 3 en 4 van de bestreden beslissing een integrale kopie betreffen van de motivering die werd gehanteerd in het dossier van haar partner, welke eenvoudige kopiezetting volgens verzoekster op de meest typische wijze een schending uitmaakt van de verplichting tot formele en materiële motivering. Voorts voert zij aan dat de overheid, hoewel deze niet twijfelt aan verzoeksters nationaliteit, identiteit, afkomst, verblijfplaats noch aan de aangehaalde discriminerende feiten, toch haar geloofwaardigheid aan de kaak stelt ingevolge een foutieve weergave van de verklaringen van haar partner. Verzoekster verduidelijkt dat in het verhoor van haar man verkeerdelijk werd opgetekend dat zij bij verzoeksters moeder zouden hebben gelogeerd in Kosovo en zij verwijst naar de correcte optekening van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, alwaar staat vermeld dat zij met haar partner en kinderen naar "*het huis van haar oma was gaan wonen in Kosovo*". Volgens verzoekster treedt de overheid de motiveringsverplichting met de voeten door optekeningen te maken van eigenhandige interpretaties en eigenhandige vertalingen van eerdere vertalingen, meer bepaald de vertaling door de ondervrager naar het Nederlands van een Franstalige vertaling van een Roma-conversatie met verzoekster. Zij voegt hieraan toe dat deze schending van dit principe nog erger wordt wanneer de overheid een dergelijke foutieve interpretatie en vertaling gaat kopiëren in het verhoor van een andere asielzoeker. Verzoekster meent dat de overheid zich laat leiden door eigenhandige en voor verzoekster onmogelijk te controleren interpretaties en foutieve vertalingen van feiten. Bovendien heeft ook haar raadsman, Nederlandstalig advocaat, de conversaties in de Franse taal tussen tolk en ondervrager niet

kunnen evalueren waardoor er tevens een ernstige schending van de rechten van verdediging is opgetreden, aldus verzoekster.

2.3. In een derde middel voert verzoekster in een eerste onderdeel aan dat de bestreden beslissing interne tegenstrijdigheden bevat. Zo wordt niet getwijfeld aan de discriminatoire incidenten die zij en haar gezin hebben moeten ondergaan in Servië en waardoor het gezin op de vlucht is moeten gaan, noch aan haar identiteit, nationaliteit, herkomst en verblijf. Voorts stelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf dat er in Servië vele problemen bestaan betreffende de achterstelling van personen van etnische origine Rom, en dit onder meer op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Verzoekster stelt dat het Commissariaat-generaal hieraan te gemakkelijk, en zonder verwijzing naar feiten of documenten, aan toevoegt dat één en ander ook samenhangt met een algemene economische malaise in Servië. Verzoekster vervolgt dat de problematiek in Servië een erkende problematiek is, reden waarom er sinds 2009 meer initiatieven worden ontwikkeld teneinde tegemoet te komen aan de problemen van discriminatie van de Rom. In de praktijk blijft één en ander tot op heden evenwel dode letter, aldus verzoekster. Zij verwijst naar haar asielrelaas en meent dat het duidelijk is dat er op constante basis discriminatie, belaging, belediging en fysiek geweld is gebruikt tegen haar en haar gezin, feiten welke volgens verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet worden betwist of in vraag gesteld en die aantonen dat er op constante basis wordt gediscrimineerd en dit op een wijze die een constante vrees doet ontstaan en het leven ter plaatse onmogelijk maakt zodat fundamentele mensenrechten worden geschonden. Dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hecht aan haar drie maanden durende verblijf in Kosovo, doet hieraan volgens verzoekster geen afbreuk. Zij wijst er verder op dat tal van feiten, zoals de geweerschoten die in het verleden nog frequent werden gehoord, de verstoting van haar kinderen op school, de algemene discriminatie tegenover haar andere familieleden enz., niet in de bestreden beslissing werden opgenomen en het Commissariaat-generaal enkel stelt dat zij en haar gezin meer geloof dienen te hebben in justitie en politie teneinde de constante discriminatie aan te pakken. Voor haar was het in december 2008 echter duidelijk dat er nooit verbetering zou komen en zij niet langer de constante vrees en de schending van haar mensenrechten wenste te blijven ondergaan. Een eventuele tussenkomst van politie of justitie is overigens, voor zover effectief, steeds post factum, aldus nog verzoekster. Zij meent dan ook voldoende te hebben aangetoond dat haar vrees constant, systematisch en ingrijpend is en dat haar fundamentele mensenrechten worden geschonden.

In een tweede onderdeel stelt verzoekster het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat zij onvoldoende aantoonde de lokale Servische mogelijkheden op bescherming te hebben uitgeput/aangewend. Zij wijst erop dat de problemen in Servië dateren van 2008, het ogenblik waarop zij en haar gezin de vlucht namen naar Kosovo, wat een slechte keuze bleek te zijn gelet op de overname van het Kosovaarse "staatsapparaat" door de bevolkingsgroep van etnisch Albanese origine, welke eveneens op systematische wijze discrimineert tegenover de Rom. Overigens beschikte zij toen reeds over de Servische nationaliteit. Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zichzelf opnieuw tegensprekt door te stellen dat Servië voldoende waarborgen uitbouwt teneinde de problematiek van de Rom op te lossen. Zij stelt dat het Commissariaat-generaal hierbij vergeet dat deze "uitbouw" een proces van lange adem is, verwijst naar projecten en wetsinitiatieven zonder daadwerkelijk aan te tonen dat deze initiatieven in de praktijk oplossingen geven en uit het oog verliest dat zij en haar gezin vluchtten in 2008 terwijl de Servische anti-discriminatielwet waarvan sprake, de strategie "The Decade of Roma Inclusion" en een speciaal actieplan slechts dateren van respectievelijk maart, april en juli 2009, dus van na haar vlucht en zelfs van na haar asielaanvraag. Ter staving van haar betoog verwijst verzoeker naar een landenrapport over Servië van juli 2009, welke als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd en waaruit volgens verzoekster blijkt dat de Rom een bijzonder kwetsbare bevolkingsgroep blijft in Servië, er specifiek grote problemen zijn inzake een terugkeer uit het buitenland van personen van Rom origine en er nog steeds een andere behandeling is van de Roma. Verzoekster is dan ook van oordeel dat de visie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet conform de beschikbare informatie aangaande Servië is.

In een derde onderdeel merkt verzoekster op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de bladzijden 4 en 5 van de bestreden beslissing een uitgebreide uiteenzetting doet aangaande het beleid en de wetmatige initiatieven van Kosovo. Het is haar volstrekt onduidelijk of er wordt verondersteld dat zij eventueel wordt geacht – in tegenstelling tot haar partner – terug te keren naar Kosovo. Zij benadrukt dat zij heeft aangetoond de Servische nationaliteit te bezitten en herhaalt niet zeker te zijn of zij sinds de onafhankelijkheidsverklaring ook over de Kosovaarse nationaliteit

beschikt. In die zin is volgens verzoekster de uiteenzetting in de bestreden beslissing over Kosovo naast de kwestie. Zij verwijst verder uitdrukkelijk naar het als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde rapport over Servië, waarin wordt verwezen naar de bijzondere kwetsbaarheid van Kosovaarse Rom die worden teruggewezen naar Servië wegens een gebrek aan omkadering voor dergelijke personen.

In een vierde onderdeel stelt verzoekster dat zij in geval van afwijzing van haar asielaanvraag met haar gezin wenst samen te blijven. In dat geval doet er zich volgens verzoekster immers een bijkomend probleem voor. In geval van terugwijzing naar Servië, zullen zowel zij als haar partner worden geviséerd omwille van hun Rom-origine en zichzelf, van Kosovaarse origine, kan bovendien niet genieten van de speciale omkadering voor terugkeer binnen Servië omdat zij daar als Kosovaarse wordt gezien, aldus verzoekster. Een aparte terugkeer naar Kosovo zou het gezin uiteenrukken en een verwijzing van het gezin naar Kosovo zorgt volgens verzoekster voor een taalprobleem voor haar partner, bovenop de algemene problematiek van etnische origine. Zij worden daar immers geviséerd wegens de Servische origine door de meerderheidsgroep van Albanese origine, die ook daar weer discriminatoir optreedt.

2.4. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de geboorteakte van verzoeksters zoon O., een verklaring en twee attesten waaruit blijkt dat verzoeksters zonen L. en A. op regelmatige wijze school lopen en goed geïntegreerd zijn en het rapport *“Country Sheet Serbia”* van juni 2009 van ‘The Country of Return Information Project’.

2.5. Vooreerst benadrukt de Raad dat een langdurig verblijf in België niet relevant is voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van het subsidiair beschermingsstatuut. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Geen enkele verdrags- of wetsbepaling noch beginsel laat toe een vreemdeling als vluchteling te erkennen of hem het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd behandeld. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd. Zo verzoekster nog verwijst naar de termijn voorzien in artikel 52/2, § 2 van de vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat dit een termijn van orde betreft en de wet hierin geen sanctie voorziet. Dat haar re-integratieproces in geval van terugwijzing en terugzending in Servië of Kosovo volledig onmogelijk wordt gemaakt is een blote bewering en verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij omwille van haar verblijf in België bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van discriminatie in vluchtelingrechtelijke zin of dat zij om die reden een reëel risico op ernstige schade dreigt te lopen.

Waar verzoekster stelt dat haar kind de Belgische nationaliteit heeft en zij en haar gezin goed geïntegreerd zijn in België, goede integratie waarvan zij ter terechtzitting een schrijven indient van mevrouw J.F, mevrouw K.L., mevrouw A.L. en de heer T.D, wijst de Raad erop dat uit de als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde geboorteakte weliswaar blijkt dat verzoeksters zoon in België werd geboren doch dit geenszins betekent dat het kind de Belgische nationaliteit zou hebben. Voorts benadrukt de Raad dat het gegeven dat een kind van verzoekster in België is geboren en haar kinderen regelmatig naar school gaan en goed geïntegreerd zijn geen reden vormt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde attesten en de verklaringen ingediend ter terechtzitting waaruit blijkt dat verzoeksters zonen L. en A. op regelmatige wijze school lopen en goed geïntegreerd zijn, zijn dan ook niet dienend voor de beoordeling van verzoeksters asielaanvraag. Verzoekster dient een gegronde vrees ten opzichte van haar land van herkomst aannemelijk te maken, waar zij in gebreke blijft zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

Zo verzoekster vooreerst betoogt dat het gegeven dat de bladzijden 2, 3 en 4 van de bestreden beslissing een integrale kopie betreffen van de motivering die werd gehanteerd in het dossier van haar partner een schending uitmaakt van de verplichting tot formele en materiële motivering, benadrukt de

Raad dat uit het administratief dossier alsook uit voorliggend verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich wat betreft de voorgehouden problemen in Servië beroept op dezelfde motieven die ter zake door haar partner werden uiteengezet. De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster is op dit punt aldus afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van haar partner.

In zoverre verzoekster kritiek uit op de manier van tolken tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, benadrukt de Raad dat uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk, die wordt gebruikt om de verklaringen van een asielzoeker te vertalen, dit rechtstreeks dient te doen naar de proceduretaal, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag op geen enkele wijze dat verzoekster of haar raadsman op enig moment bezwaar heeft gemaakt tegen de gehanteerde manier van tolken. Nochtans werd verzoekster aan het begin van het gehoor uitdrukkelijk gemeld dat zij eventuele problemen betreffende de tolk diende te melden (administratief dossier, stuk 7, p. 1), hetgeen zij heeft nagelaten te doen. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze verzoeksters rechten van verdediging zouden geschonden zijn omdat haar raadsman de Franse vertaling van verzoeksters verklaringen niet zou hebben kunnen verstaan. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de raadsman van verzoeker op het einde van het gehoor opmerkingen heeft gemaakt waaruit kan worden afgeleid dat hij wel degelijk heeft begrepen waarover het gehoor ging. Bij deze opmerkingen heeft hij geen melding gemaakt dat hij de vertaling door de tolk niet zou hebben begrepen. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve procedure en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken.

Ook verzoeksters bewering dat er een fout zou zijn geslopen in de vertaling van de verklaringen van haar partner door de tolk of de ondervrager van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vindt geen steun in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag van haar partner blijkt immers dat hij zelf verklaarde dat hij naar Gracanica (Kosovo) is gegaan en hij daar contacten heeft gehad met zijn schoonfamilie. Er werden hem ook diverse vragen gesteld met betrekking tot zijn verblijf in Gracanica alsook over zijn verblijf bij en de contacten met de familie van zijn vrouw (gehoor CGVS, p. 4). Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeksters partner een fout in de vertaling over het al dan niet verblijven bij zijn schoonfamilie en de contacten die er al dan niet met hen zouden zijn geweest, zou hebben opgemerkt op het ogenblik dat hij hierover werd gehoord, quod non. De in de bestreden beslissing aangehaalde onderlinge tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeksters partner en deze van zijn schoonmoeder, welke zij in voorliggend verzoekschrift tracht te verklaren door een foutieve vertaling, is overigens niet het enige motief van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt te dezen dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. In acht genomen wat voorafgaat kunnen de door verzoekster gesuggereerde vertaalproblemen niet worden aanvaard.

2.7. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt weliswaar blijkt dat Roma in Servië vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede, doch deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van de Roma, (ii) uit deze informatie tevens blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging, zoals uitvoerig wordt toegelicht (iii) het in het licht van de informatie gevoegd aan het administratief dossier weinig aannemelijk is dat haar partner omwille van zijn etnische origine alternatieve militaire dienst werd geweigerd, (iv) hun problemen met dronken Servische buurtbewoners die hen uitscholden en bedreigden, die stenen naar hun woning gooiden en door wie haar partner eenmaal werd geduwd waardoor hij op de grond viel, onvoldoende zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer zij en haar partner niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij hiervoor geen of onvoldoende beroep kan/kan doen op de bescherming van de Servische autoriteiten, zoals omstandig wordt uiteengezet, en ook uit de verklaringen van haar partner omtrent het incident waarbij zijn broer werd aangevallen door skinheads

blijkt dat de Servische autoriteiten daadwerkelijk stappen ondernamen om hun veiligheidsproblemen aan te pakken, (v) omwille van een fundamentele tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van haar partner en deze van haar moeder geen geloof kan worden gehecht aan hun drie maanden durend verblijf in Kosovo, van eind december 2008 tot hun vertrek naar België en bijgevolg evenmin aan de door hen ondervonden problemen aldaar, (vi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, de veiligheidssituatie er over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven, in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer werden gemeld en zich al lang geen veiligheidsincidenten voordeden waarbij de RAE gemeenschap betrokken was en de drie groepen zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid beschikken; dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld, ook Roma, Ashkali en Egyptenaren in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie en klachten zonder onderscheid naar etnie worden behandeld; dat heel wat Roma zich in Kosovo in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, doch deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine; dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging, zoals wordt toegelicht; en dat ook UNHCR, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* van 9 november 2009, benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en (vii) de door haar neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, zoals wordt toegelicht.

2.8. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteuend.

2.9. De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Verzoeksters vraag tot internationale bescherming dient derhalve te worden beoordeeld ten aanzien van Servië. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij enkel beschikt over de Servische nationaliteit (administratief dossier, stuk 7, p. 2). Haar Servische nationaliteit blijkt tevens uit de door haar bijgebrachte identiteitsdocumenten (haar Servisch paspoort uitgereikt op 1 juni 2000 te Smederevo, haar licna karta (Servisch identiteitsboekje) uitgereikt op 28 april 2004 te Pristina, een Servische geboorteakte uitgereikt op 22 juli 2008 te Nis en een Servisch nationaliteitsbewijs uitgereikt op 22 juli 2008 te Nis). Verzoekster bevestigt ook herhaaldelijk in voorliggend verzoekschrift dat zij beschikt over de Servische nationaliteit en dat het haar niet duidelijk is of zij sinds de onafhankelijkheid van Kosovo tevens de Kosovaarse nationaliteit heeft. Dienvolgens zijn de overwegingen van de bestreden beslissing betreffende verzoeksters voorgehouden verblijf en problemen in Kosovo niet dienend en wordt hierop door de Raad dan ook niet verder ingegaan.

2.10. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar partner S. R. en zij haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door haar partner werden uiteengezet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 61 301 van 11 mei 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S. R. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"(...) 2.10.1. Zoals blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing erkent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat Roma in Servië worden achtergesteld, bijvoorbeeld op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, doch wordt terecht geconcludeerd dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de autoriteiten in Servië deze discriminatie in toenemende mate erkennen en bijgestaan door de internationale gemeenschap voor dit complexe probleem een oplossing trachten te vinden en maatregelen te nemen zodat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 op zich aldus geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en de situatie evenmin van dien aard is dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt te dezen dat discriminatie slechts vervolging uitmaakt in de zin van het vluchtelingenverdrag wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie van Genève betekenen, dienen bijgevolg alle omstandigheden in overweging te worden genomen.

2.10.2. In casu blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat het, in het licht van de reeds getroffen maatregelen, niet aannemelijk is dat verzoeker omwille van zijn etnische origine alternatieve militaire dienstplicht werd geweigerd. Verzoeker legt overigens niet het minste begin van bewijs neer waaruit deze weigering kan blijken en verklaarde daarentegen uitdrukkelijk dat hij zelf nooit van een bevoegde militaire instantie officieel bericht kreeg dat hem alternatieve militaire dienst werd geweigerd (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Hij legt slechts een convocatie neer waaruit blijkt dat hij als Servisch staatsburger zijn militaire dienstplicht dient te vervullen, welk document overigens duidelijk vermeldt dat hij het recht heeft om een persoonlijke aanvraag te richten aan de bevoegde instantie voor een alternatieve militaire dienst.

Met betrekking tot verzoekers beweerde problemen met dronken Servische buurtbewoners, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er correct op dat dergelijke problemen, waarbij verzoeker werd uitgescholden en bedreigd, stenen naar zijn woning werden gegooid en hij eenmaal op de grond werd geduwd, niet als voldoende zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om een aanspraak op de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Dit klemt des te meer nu verzoeker niet aantoont dat hij omwille van zijn voorgehouden problemen geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de bescherming van de Servische autoriteiten. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij na elke bedreiging door de buurmannen en na het incident waarbij stenen werden gegooid, klacht heeft ingediend, dat de politie ter plaatse vaststellingen kwam doen en de verdachten verhoorde. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing kan het gegeven dat het politie-onderzoek niet meteen tot resultaten leidde verschillende oorzaken hebben, zoals bijvoorbeeld de aard van de feiten, het gebrek aan bewijs en de onbekendheid van de daders. Verzoekers broer kon na het incident met de skinheads eveneens klacht indienen en de politie kwam hem verhoren in het ziekenhuis, tevens werden verzoeker en zijn moeder verhoord en de politie startte een onderzoek waarbij het dossier aan de rechtbank werd overgemaakt. Dat verzoeker en zijn familieleden niet meteen werden opgeroepen door de rechter, is niet noodzakelijk te wijten aan verzoekers etnische origine, temeer uit de beschikbare informatie blijkt dat de Servische justitie in het algemeen een enorme achterstand heeft en gekenmerkt wordt door een gebrek aan efficiëntie. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij en zijn familie omwille van hun etnische origine door de rechter niet serieus zullen worden genomen. Hij beperkt zich in dit verband tot vermoedens en speculaties van zijnentwege en zijn stelling is, gezien het feit dat de rechtszaak nog niet plaatsgreep, dan ook puur hypothetisch van aard. Ook verzoekers verklaring voor zijn nalaten om klacht in te dienen na het incident waarbij hij werd geduwd, namelijk dat hij vreesde niet te worden geloofd, is niet afdoende en wederom louter gebaseerd op vermoedens. Bovendien vallen verzoekers beweringen dat hij niet serieus zal worden genomen door de rechter / dat hij niet geloofd zal worden door de politie, niet te rijmen met de informatie gevoegd aan het administratief dossier waaruit, zoals hoger reeds gesteld, blijkt dat er in Servië redelijke maatregelen genomen worden om discriminatie van Roma te vermijden en dat de Servische grondwet expliciet discriminatie op grond van etnie verbiedt. Zo verzoeker in dit verband aanvoert dat het feit dat er de vorige jaren stappen werden ondernomen door de autoriteiten met het opstellen van wetten om de discriminatie van o.a. Rom te bestrijden op zich niet betekent dat de situatie

in het dagelijkse leven veranderd is, dit een proces van lange adem is en in de praktijk één en ander tot op heden dode letter blijft en hij ter staving van zijn betoog verwijst naar het aan het verzoekschrift gevoegde "Country Sheet Serbia" van juni 2009, benadrukt de Raad dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn, doch dat zij niet absoluut moet zijn en bescherming dient te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de "SRB Servië, Situatie van Roma in Servië" van 19 januari 2010, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat "Er (...) geen sprake (is) van systematische, specifiek op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen van de zijde van de Servische autoriteiten. De autoriteiten van Servië erkennen de Roma als een nationale minderheid en discriminatie van Roma is illegaal. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Wel hebben Roma te maken met maatschappelijke aversie en discriminatie door alle andere etnische groepen. Hoewel Roma in enkele gevallen het mikpunt van politiegeweld, van verbale en fysieke pesterijen door gewone burgers en van sociale discriminatie blijven en soms niet de volledige bescherming van de wet krijgen, zijn de autoriteiten bereid om voldoende bescherming te bieden aan Roma. Bovendien is er volledige bewegingsvrijheid binnen Servië en Roma kunnen zich in geval van individuele moeilijkheden zonder problemen in een ander deel van Servië hervestigen waar ze niet zullen worden geconfronteerd met moeilijkheden." (p. 10).

*Zo verzoeker nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het oog verliest dat de in de bestreden beslissing aangehaalde maatregelen en initiatieven om discriminatie van minderheden, waaronder Roma, te bestrijden dateren van na zijn vlucht, benadrukt de Raad dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (RvS 16 maart 1994, nr. 46.530; RvS 18 juni 2001, nr. 96.562; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1 de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de "gegronde vrees voor vervolging". Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoeker moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig is, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. De Raad herhaalt dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier betrekking heeft op het actuele Servische beleid met betrekking tot minderheden en hieruit blijkt dat de Servische grondwet expliciet discriminatie op grond van etnie verbiedt, dat Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aannam, dat tevens een bijzondere wetgeving werd uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden en dat op grond van deze wet in 2003 de nationale Raad voor Roma werd opgericht. Verzoeker beperkt zich ertoe kritiek te uiten op de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde bronnen, waarmee hij evenwel niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van het Commissariaat-generaal te weerleggen. Het is aan verzoeker om aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt, onjuist is. Hij brengt echter geen concrete gegevens bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, het door hem bijgebrachte rapport, dat overigens van een vroegere datum is dan de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt, vermag geenszins afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen en overwegingen.*

2.10.3. De Raad stelt vast dat de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing aangaande verzoekers voorgehouden problemen in Servië en aangaande de beschermingsmogelijkheden voor Roma in Servië steun vindt in het administratief dossier en niet op overtuigende wijze wordt weerlegd in het verzoekschrift zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt. De motivering betreffende de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten wordt in onderhavig verzoekschrift niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.11. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951,

waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of omwille van een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.”

De door verzoekster neergelegde identiteitsdocumenten, de identiteitsdocumenten van haar zonen en haar schoolrapport, wijzigen niets aan bovenstaande beslissing. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS